

P. O. rel.

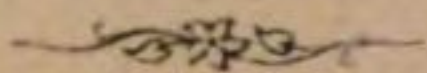
5775

ord. 5775

(2

cont

FRANS DE CORT

LIEDEREN

TWEEDE REEKS

1859

Eigendom des Schrijvers.

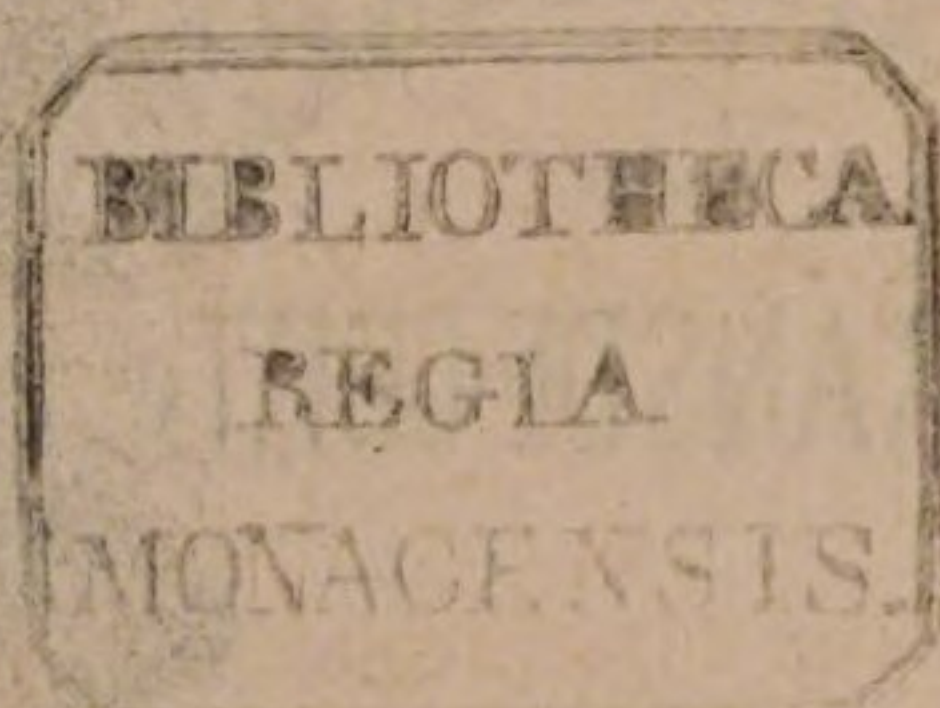
Antwerpen, drukkerij van L. J. de Cort.

241 - 142

P. DE CORT SC.

241 - BK.

BIBLIOTHECA

REGIA

MONACENSIS.

MEVROUWE

BARONES VAN REINSBERG

GEBOREN IDA VAN DURINGSFELD

hoogachtend toegewijd

FRANS DE CORT

BARONNE VAN RUYSSBROEC

1824-1825

1826-1827

1828-1829

1830-1831

1832

Te laat.

Hij sprak tot haar : weest mijne bruid ;
Ik bied u mijne hand. —
Zij lachte : kiest eene andere uit ;
Mijn hert is reeds verpand. —
Hij bad ten Albehoeder :
Waak over mijne moeder.
Vaar wel, schoon vaderland !

Een schip verliet dien dag de reê ;
De jongling was aan boord.
De bootsliên zongen luid : hoezee !
Doch hem ontviel geen woord.
Aan haar van wie hij scheidde,
Hij dacht aan haar, en schreide.
En 't vaartuig snelde voort.

Zoo zwierf hij, jaren aan een stuk ,
De wijde weereld rond.

Toen kwam hij naar de plaats terug,
Waar zijne wiege stond,
En groette, diepbewogen,
Met tranen in zijne oogen,
Den vaderlandschen grond.

Hij vond het needrig huis niet meer,
Waar hij geboren werd;
En moeder-lief was bij den Heer,
Den trooster aller smert;
En 't voorwerp zijner trouwe
Was lang eens andren vrouwe...
Dat beet hem in het hert.

Hij sprak waar zijne moeder lag
Eene allerlaatste beê,
En reisde nog den zelfden dag,
Naar verre landen meê.
En waar zijn leven endde
Weet niemand die hem kende:
Hare offers houdt de zee.

De Blonde.

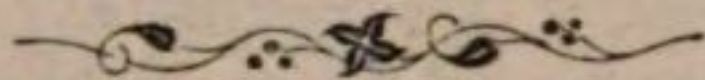
O kleine lieve blonde,
Zeï jonker Hendrik mij,
Er leeft geen meisj' in 't ronde,
Dat schooner is dan gij! —
En 'k antwoordde aan den vleier :
Dat heeft een arme knecht,
Mijn Willem, mijn vrijer,
Mij eer dan gij gezegd.

O lieve blonde kleine,
Ging jonker Hendrik voort,
Weest eenen stond de mijne,
Dan trouw 'k u, bij mijn woord!
En 'k antwoordde : o verleier,
Ziet naar eene andere uit ;
Mijn Willem, mijn vrijer
Alleen noemt mij de bruid.

O blonde kleine lieve,
Sprak jonker Hendrik weêr,

Wat of er u believe,
Zoo vraagt, ik geef u meer! —
En 'k antwoordde : o! nu schei' er
Met plagen uit, en vliedt —
Mijn Willem, mijn vrijer
Kreeg zoen en hert voor niet.

1858.

De Roos is eene schoone Bloeme.

De roos is eene schoone bloeme,
En aangenaam zijn hare geuren;
Maar ook 't viooltjen, rijk van kleuren,
Verdient dat iedereen het roeme.

Een prachtig schouwspel is het rijzen
Der guldne zon aan 's hemels transen;
Maar ook der zilvren mane glansen
Moet iedereen als heerlijk prijzen.

Dus, Liza, blonde, blozende engel,
Is 't recht, al min ik u van herte,
Dat ik de bleeke, ravenzwarte,
Schoone Anna ook in de armen strengel!

1859.

De Boodschap.

Over zijnen ransel heêngebogen,
Gansch bedekt met wonden breed en groot,
Wachtte een jonge krijgsman zijnen dood.
Hem aanschouwend met meêlijdende oogen,
Stond naast hem zijn peerd, zijn strijdgenoot.

Makker, sprak de krijgsman, ik moet sterven.
Naar ons huis geleid de mij niet meer.
Mijner moeder breng dit kruis der eer :
'k Mocht het om een heldenfeit verwerven.
De arme vrouw beminde mij zoo zeer !

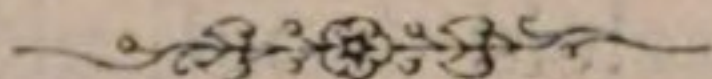
Mijnen jongsten broeder breng dit wapen,
Rood geverwd in dwingelandenbloed.
't Zegge hem dat hij mij wreken moet.
'k Zal gerust in 't graf naast vreemden slapen,
Zoo hem 't land als zijnen redder groet.

Dezen ring, o makker, draag hem weder,
Als een blijk der trouw van haren vrind,
Naar de lieve bruid die mij bemint.... —

's Krijgsmans hoofd viel op den ransel neder,
En het peerd vloog henen als de wind.

Over hagen holde 't, over heggen
Draafde 't voort den ganschen dag en nacht.
Ieder kreeg 't geschenk hem toegedacht.
't Arme dier scheen iets te willen zeggen,
En viel dood : de boodschap was volbracht.

1857.

Een Albumversken.

Lief meisj', indien er thans,
Als over honderd jaren,
Nog tooverheksen waren,
In eenig oord des lands;

Dan ijld ik daar, gezwinder
Dan eene gemze, heên ;
En niet als man verscheen
Ik weder maar als vlinder.

En 'k zou vertoeven daar
Waar roode roozen bloeien —
En dartelen en stoeien
Op uw schoon lippenpaar.

1858.

De Ring.

Toen ge mij nog gcerne zaagt,
Smachtend in mijne armen laag,
En met hooggekleurde wang
Mij omhelsdet uren lang,
Wie toch hadde toen gezeid,
Dat een schijn mij had misleid,
Dat ik had op ijs gebouwd,
Dat ge mij vergeten zoudt?

En toch is het zoo. Gij weet
Niets meer van den duren eed :
Morgen vuriger dan nu,
Altijd, eeuwig min ik u !

Niets erinnert gij u meer,
Dan dat ik van u weleer
Eenen diamanten ring
Ter gedenkenis ontving.

Daar, daar is het weêr, jufvrouw,
't Valsche zinnebeeld der trouw.
Geeft het eenen andren thans
En vergeet mij heel en gansch.
Ik zal denken dat ge zijt
In het koude graf geleid,
En verhoppen u — misschien —
Na dit leven weêr te zien.

1857.

Zoo gaat de Weereld.

AAN EMILIE.

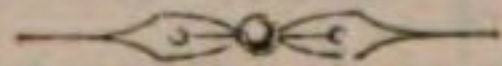
Toen zij begraven werd,
Toen was 't als zoû zijn hert
Van droefheid breken ;

Hij knielde bij het graf,
En wilde er niet van af:
Daar hielp geen smeeken.

En daaglijks keerde hij
Naar 't kerkhof, weende bij
De groene zode,
Waar hij met eigne hand
Een kruis had op geplant
Ter eer der doode.

Een jaar verliep, en nu —
Kind, wisch dien traan, die u
In de oogen peerelt —
Mint hij eene andre vrouw,
En zweert haar eeuwge trouw !...
Zoo gaat de weereld.

1859.

Aan Liza.

'k Vroeg mij-zelfen menigmalen,
Hoe het komt, dat, om het meest,
Nu eens met, dan zonder geest,
Groote en kleine dichters smalen,
Schimpen zelfs op 't lief geslacht,
Dat het « schoone » wordt geacht?

't Zoû mij licht tot nut verstreken —
God weet wat er onder zit! —
Zoo ik eens het woord van dit
Eeuwig raadsel kon ontdekken.
Dan, ik heb 't niet meer gezocht,
Sinds ik u aanschouwen mocht.

'k Weet nu zeker, dat de zetten
Aller dichtren groot en klein
Valsch en leugenachtig zijn;
En er zal mij niets beletten
Steeds te zeggen, dat de vrouw
Iets is... daar ik veel van hoû!

Ik min u nog.

Op muziek van Loïsa Puget.

Ik wilde u zien : ik zag u weêr,
En kwam u om genade smeeken :
Maar wat ik poogde, ik kon niet spreken,
En gij, gij sloegt uwe oogen neêr.
Geen blik, geen blos op uwe wangen,
Geen woord : uw hert bleef koud en stom.
Ik trilde en beefde van verlangen,
Gij gingt voorbij en zaagt niet om.

Ach, wilt gij mij wedergeven
Wat ik onverdiend verloor?
'k Bied er u geheel een leven
Trouwe liefde in ruiling voor.

Ik min u nog, al schondet gij
Den eed dien gij mij hadt gezworen.
Ik heb u lief zoo als te vóren,
Al denkt gij thans niet meer aan mij.
Verbitterd heb ik u verlaten,
En vluchtte verre van u heên....

Mijn hoofd wilde u vergeten, haten,
Mijn hert, mijn hert dat zeide : neen !

Ach, wilt gij mij wedergeven
Wat ik onverdiend verloor?
'k Bied er u geheel een leven
Trouwe liefde in ruiling voor.

Ja, vruchteloos heb ik getracht
Uw beeld uit mijne ziel te drijven ;
Mijn ideaal zult gij steeds blijven,
Schoon geene hoop mij tegenlacht.
En drukten mij ook andre schoonen
Wellustig tegen mond en borst,
Haar kon ik geene liefde toonen,
Al smachtete ik van liefdedorst.

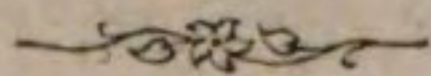
Ach, wilt gij mij wedergeven
Wat ik onverdiend verloor?
'k Bied er u geheel een leven
Trouwe liefde in ruiling voor.

Kind, noeme ik u nog eenmaal mijn,
Komt in mijne armen weêrgevlogen,

En ware uw woord eene andre logen,
O spreekt: ik zal gelukkig zijn.
Zegt dat gij alles wilt vergeten,
En 'k zal u danken op de kniën,
En eens wellicht — wie kan het weten —
Zult gij mij ook weêr geerne zien!

Ach, wilt gij mij wedergeven
Wat ik onverdiend verloor?
'k Bied er u geheel een leven
Trouwe liefde in ruiling voor.

1857.

De tweede Vader.

Wij waren zoo gelukkig,
En speelden heel den dag,
En moeder lachte minzaam,
Als zij ons bezig zag.

En vader, als hij 's avonds
Met werken had gedaan,
Sprak een voor een ons allen
Met zoete woorden aan.

Hij liet ons peerdjenrijden
Op zijne breede kniën,
En zeî dan : als gij wijs zijt,
Zal ik u geerne zien.

Hij nam ons in zijne armen,
En wiegde ons op den schoot,
En zegende ons en kuste ons —
En nu is vader dood !

Dat hebben vreemde menschen
En moeder ons gezeid.
Wij zagen allen schreien
En hebben meêgeschreid.

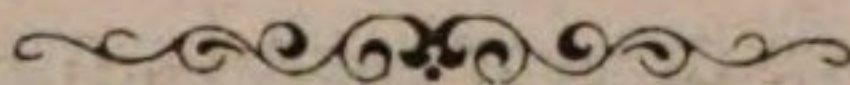
Daar stonden wij te snikken...
Toen kwaamt en zegdet gij :
Ik zal hun vader wezen :
Komt, kleinen lief, tot mij. —

En sprakeloos zag moeder
Dan ons, dan u weêr aan ;
En blikte dan ten hemel
Met oogen vol getraan. —

Sinds zijn wij weêr gelukkig,
En spelen als voorheen,
En klauteren en rijden
Te peerd al op uw been.

En eer dat wij naar bed gaan,
Zet ge ons op uwen schoot,
En zegent ons en kust ons —
Och, vader is niet dood!

1858.

Ware ik Sultan.

AAN SOPHIA.

Sultan Abdul van Turkijen
Heeft — zoo zegt men — duizend vrouwen
Die hem hare liefde wij'en
En als haren heer aanschouwen.

Sultan Abduls pachas waken —
Al wie in de morgendlanden
Mag op schoonheid aanspraak maken
Valt den sultan in de handen.

Echter zal ik zonder blozen
't U bekennen en u zeggen :
Werd tot sultan ik gekozen,
'k Zoû het anders overleggen.

'k Liet der spahis dolken scherpen —
Alle houris moesten sneven —
Deed ze in 's Bosphors golven werpen,
Of den giaours overgeven ! —

Och, wat zouden staf en kroone,
Vraagt gij lachend, zonder min zijn ? —
Ware ik sultan, schoonste schoone,
Gij zoudt mijne sultanin zijn !

1858.

Zoo gij mijn Lief wilt zijn.

Ik min u, och, bemint mij weêr,
En seffens leg ik al de schatten
Die aarde, zee en lucht bevatten,
Aan uwe voeten neêr.

Wat uwe droomen u voorspelden,
Wat u der Hope zangen meldden:
Dat alles wordt het uwe en ook het mijn,
Zoo gij mijn lief wilt zijn!

Langs bloemenwegen zult gij treên,
En zoetre geuren zullen walmen,
En zoetre liedren zullen galmen
In 't veld, dan ooit voorheen.
De zon zal eens zoo helder glansen
Aan de immer blauwe hemeltransen,
En de aarde siert een eeuwig lentekleed,
Zoo gij mijn meisjes heet!

De macht der liefde is wonderbaar!
Zij houdt den spiegel ons vóór oogen,
Waarin wij de aarde aanschouwen mogen,
Alsof ze een Eden waar'.
O spreekt een woord, mijne uitgelezen',
En laat mijn hert gelukkig wezen.
Verwezentlijkt den guldnen droom, lief kind,
En zegt dat gij mij mint!

1857.

Even als verleden Jaar.

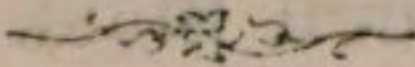
Even als verleden jaar,
Is de lente weder daar.
Alle bloemekens ontspruiten
Onder haren tooverzoen.
Veld en weide staan in 't groen.
Ach, nu zou het zoet zijn, buiten,
Om te wandlen naast elkaâr,
Even als verleden jaar!

Even als verleden jaar,
Zingt nu menig vooglenpaar
In het dichte loof der boomen. —
Mochten we op die zodenbank
Luistren naar het zoet gezang,
En van heil en liefde droomen,
Met de handen in elkaâr,
Even als verleden jaar!

Even als verleden jaar,
Is de lente weder daar.

Weder walmen balsemgeuren,
Welig groen siert veld en wei,
Alle vogels zingen blij —
Ik, intusschen, zit te treuren,
Lieve, want gij zijt niet daar,
Even als verleden jaar.

1857.

Leelijk Lotjen.

ZANGWIJZE: Zeg mij, waartoe dient dat dan?
(WITTOCK.)

Bij Metante woonde een nichtjen,
Dat — geloof ik — Lotjen hiet.
Had het kind geen lief gezichtjen,
Braver hertjen vond men niet.
Maar de jongens onzer dagen
Zijn van aard zoo wuft en slecht!
Niemand kwam het meisjes plagen,
En er zag geen scheele recht!

Nergens mocht de vedel klinken,
Of ons nichtjen was aldaar;
Maar zij had al wel te pinken,
Niemand sprak een woord tot haar.

Bitter schreiend sloop zij henen
Gansch alleen naar huis, en dan
Viel de moed haer in de teenen....
Nooit geraakt zij aan den man!

Vastenavond was gekomen:
Lotjen deed een masker aan.
Seffens werd zij meêgenomen,
En zij mocht aan 't dansen gaan.
Maar, o spijt, toen ze onder 't jokken,
Zorg- en achtloos als een kind,
't Masker had omhoog getrokken,
Vlood haar danser als de wind!

Tante zocht haar leed te sussen,
En gebruikte veel verstand;
Maar de nicht werd oud intusschen
En geraakte van den tand. —
Heden streeft ze in boet en bede
Naar der heiligen aureool....
Ze is nu, spot er toch niet mede,
Juffer eener zondagschool!

Moeder.

Zij is al oud, de goede vrouw,
Aan welker borst ik heb gezogen :
Maar ze is nog kloek en flink te been,
En loopt door wind en regen heên ;
Haar rug is enkel wat gebogen.

Zij heeft voor mij, met liefdrijk hert,
Zoo veel gedaan, zoo veel geleden !
Zij werkte zich de vingers krom,
Stond zweetend aan den waschtob, om
Mij wel te voeden en te kleeden !

Mijn vader is al vijf jaar dood,
En liet haar niets dan armoede erven.
Ik troost ze in haren ouden dag,
Zoo veel als maar een zoon vermag.
Ook wenscht zij nu niet meer te sterven.

Ik zou, God dank, het daaglijksch brood
Voor vrouw en kinders kunnen winnen ;

Toch wil ik naar geen liefken zien,
Omdat ik moeder dan, misschien,
Niet boven al meer zoû beminnen.

1857.

Ware ik niet zoo bang!

—

Ware ik niet zoo bang, schoon liefken,
'k Zoû u zeggen, voor 't begin,
 Dat ik u bemin;
Dat mijn hert voor u zal blaken,
Eeuwig, of, ten minste, lang —
En nog honderd andre zaken,
 Ware ik niet zoo bang!

Ware ik niet zoo bang, schoon liefken,
'k Zoû u vragen of ook gij
 iets gevoelt voor mij;
Of ge mij gelukkig maken,
Geven wilt wat ik verlang —
En nog honderd andre zaken,
 Ware ik niet zoo bang!

Ware ik niet zoo bang, schoon liefken,
'k Zou u stellig, met fatsoen,
 Veel genoeg doen;
Alle vreugden u doen smaken,
Kussen u op mond en wang —
En nog honderd andre zaken,
 Ware ik niet zoo bang!

1859.

Van den ouden Koning.

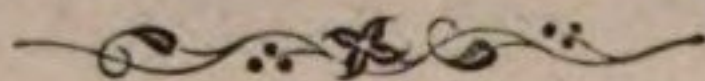
Daar was zoo eens een koning —
Het liedjen zegt niet waar —
Hij was wel zestig jaren oud,
Zijn boezem was als ijs zoo koud,
 En wit als sneeuw zijn haar.

Eene adellijke schoone
Verlangde hij tot vrouw:
Het huwlijk werd alras volbracht,
Doch, midden al de vreugd en pracht,
 Haar hert, dat was vol rouw.

Zij telde twintig jaren,
Was als een engel schoon;
Al wie ze zag verliefde op haar.
Dat werd de koning ras gewaar,
En beefde bij den hoon.

En de arme jonge pagie
Die haar beminnen dorst,
Hij lag te baden in zijn bloed,
En drukte zijne liefste zoet
Nog eens aan zijne borst....

1857.

Toen ik u mijne min verklaarde.

—

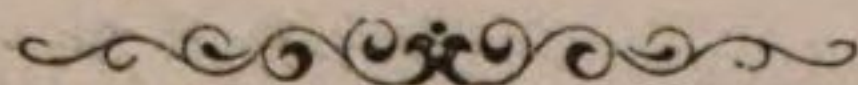
Toen ik u mijne min verklaarde,
En u, ter ruiling, de uwe vroeg,
En, biddend, in uwe oogen staarde —
Toen zeide ik: lieve, ik weet genoeg.

Gij zoendet mij op mond en wangen;
Ik kuste u duizendmaal en sloot

U in mijne armen, vol verlangen,
En wiegelde u op mijnen schoot. —

Met wien hernieuwt gij thans die *scène*?
Wie is uw liefeling, hertloos kind? —
Ik heb geloofd, gehoord, en weene.
Gij zegt: ik heb u nooit bemind!

1857.

Ik zwoer wel eenen keer of tien.

—

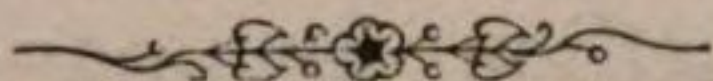
Ik zwoer wel eenen keer of tien
Haar nooit meer weêr te zullen zien,
Maar toen ze zoû naar 't balseest henen,
Ging ik er ook — met looden beenen.

Wel droeg ze een masker vóór 't gezicht,
Doch haar te erkennen viel mij licht.
Ik beefde en voelde mij verbleeken,
En 't hert in mijnen boezem breken.

Zij zag me, en slaakte mijnen naam:
En dansen wij niet eens te saâm? —

Toen vluchtte ik, duizlig, door de reien,
Ik zegepraalde — en viel aan 't schreien!

1857.

't Zoû zeker dwaas gehandeld wezen.

—

't Zoû zeker dwaas gehandeld wezen,
Zoo ik u zeide : ik min u niet —
Dewijl gij in mijne oogen ziet,
Dewijl gij in mijn hert kunt lezen.

Alsof ik u nog minnen konde,
Ja, valsche en wufte, ja, nog nu,
Bemin ik u, en hang aan u,
Zoo als de duivel aan de zonde.

Maar als een lafaard bidden, smeeken,
Dàt zoudt gij willen dat ik deed!
Merci! die pluim — al doe 't mij leed —
Zult gij op uwen hoed niet steken!

1857.

Nieuwe Bezems keeren goed.

ZANGWIJZE : Zeg mij, waertoe dient dat dan.

(WITTOCK.)

Jonker wilde een meisjes hebben,
Rap en zindlijk, braaf en trouw,
Die 't salon voor spinnewebben
En zoo voorts bewaren zou.
Trientjen is in alles handig:
't Is haar eender wat ze doet.
Maar het spreekwoord zegt verstandig:
Nieuwe bezems keeren goed.

Laatstmaal zeide een flierefluiter
Tot Marieken : 'k min u zeer !
En het meisje gaf den spuiter
Hare liefde... en nog wat meer.
Hunne dagen schijnen uren :
Minnekozen is zoo zoet !
Ja maar, zou dat lang zoo duren ?
Nieuwe bezems keeren goed.

Pieter houdt van lekker eten :
't Fynste wordt hem voorgezet.

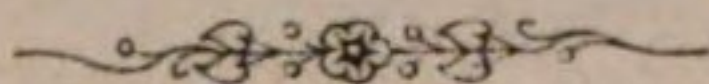
Zijne dischgenoten weten
Of hij op de wijnen let !
Valsche vrienden, slechte vrouwen
Deelen zijnen overvloed.
Och ! het zal hem dra berouwen :
Nieuwe bezems keeren goed.

Jan is in den echt getreden
Met zijn Bethjen schoon en kuisch,
En, o wonder, tot op heden
Zag hem geen jeneverhuis.
Hoort zijn vrouwken van hem spreken :
Jan is zoo een goede bloed !
Wacht eens even drij, vier weken :
Nieuwe bezems keeren goed.

Hendrik wist het volk te streelen
Met het woordjen : liberaal.
Om er eens wat op te spelen,
Zond men hem ter statenzaal.
Ziet hem daar ons recht verweeren,
Met zoo veel talent als moed !
Kiezers, och ! de tyd zal leeren :
Nieuwe bezems keeren goed.

Niets ter weereld is bestendig,
Alles duurt slechts eenen stond.
Heden schijnt de mode ellendig,
Die men gistren heerlijk vond.
Ieder zal mijn lied nu prijzen,
Tot een nieuw 't vergeten doet,
Om het spreekwoord uit te wijzen :
Nieuwe bezems keeren goed.

1856.

Julia.

—

Gestorven, ze is gestorven,
De maagd zoo lief, zoo schoon!
Zij zweeft nu in den lichtkrans
Van 's Heeren goudnen troon.

Zoo rustig als haar leven,
Zoo rustig was haar dood.
Zacht is zij ingesluimerd
Op moeder haren schoot. —

Brengt leliën en roozen,
En maakt ervan een perk ;
Besproeit dit mild met tranen —
Haar lijk wil zoo 'nen zerk.

1858.

Schoon Liesken.

ZANGWIJZE : Elle aime à rire, elle aime à boire.

Schoon Liesken, ja, ik zie di geeren :
Zoo 'n lief gezichtjen is het dijn !
Dijn oog verlicht het herte mijn,
Veel beter dan 'ne gazlanteeren.
Hoe ik mij dus, in éénen keer,
Zoo door de Liefde vast liet knijpen,
Dat kan ik zelf niet goed begrijpen,
Schoon Liesken, maar ik min di zeer !

Slechts éénmaal mocht ik di aanschouwen,
En fluks ontstond in mijn gemoed
Een vreemd gevoel zoo teêr en zoet,
Waaraan er binden is noch houen !

Zoo du nu ongevoelig waars,
Reik dan, o Smerte, dijnen beker...
Ik sterf ervan, dat is wel zeker,
Schoon Liesken, vóór het eind des jaars !

Ik droom van dij vast alle nachten ;
Bij dage peins ik steeds aan dij.
Dijn lieflijk beeld verwekt in mij
Een heer wellustige gedachten.
De wil is even als de daad !
Zoo zegt mijnheer de pastor bondig...
God weet wat ik al droomend zondig !
Schoon Liesken, weets du geenen raad ?

Schoon Liesken, wil dijn hert mij geven :
Du zals daar toch niet slecht aan doen !
Schenk al, op korting, eenen zoen,
En zeg dat ik mag blijven leven.
En moet ik over 't helsche vuur
Hiernamaals uittedroogen hangen,
Dat ik dan niet alleen 't verlangen,
Schoon Liesken, maar de daad bezuur !

De Pijp.

Wat Pieter, buiten vrouw en kind,
Altijd het meeste had bemind,
Was zijne pijp met langen steel —
Daarvan hield Pieter wonder veel.

Des avonds, na den maaltijd, plag
Hij, wijl hij in het nieuwsblad zag,
Te paffen dat hem, op den duur,
De rook omsingelde als een muur.

Doch eens — de goede man werd krank.
De doctor kwam, maar 't duurde lang,
Eer Pieter hem beloven wou,
Dat hij voortaan niet rooken zou.

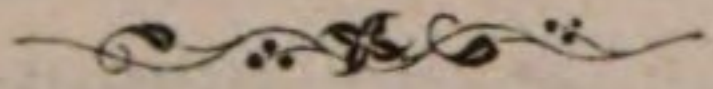
Hij had de teering, maar hij wist
Niet dat zijn lot al was beslist....
Hij rookte niet meer, de arme bloed!
En worstelde met kracht en moed. —

Eens avonds, dat hij, als hij plag,
In 't vóór hem liggend nieuwsblad zag,
Bracht hij de pijp, die naast hem stond,
Werktuigelijk aan zijnen mond.

Hij trok... maar eensklaps scheen het, dat
Hij zich 't verbod erinnerd had:
Hij lei de pijp weg, zei geen woord,
En zette zijne lezing voort.

Maar hevig was hij aangedaan.
Er peerelde in zijn oog een traan...
En daags nadien zat de echtgenoot
Te snikken: God! mijn man is dood!

1858.

Verleidende Stemmen.

We zijn, lieve Rika, de haarlokken dijn:
Niet fijner dan wij is het fijnste satijn!
Ei! ruk toch de leelijke kwezelsmuts af,
Die houdt ons gevangen, als 't ware in een graf!

Ei ! laat ons in vrijheid, langs hier en langs daar,
Di golvend omfladdren het schouderenpaar ! —

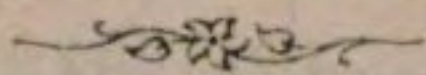
We zijn, lieve Rika, de voetekens dijn :
Zoo blank zijn we, rank zijn we, klein zijn we en fijn !
Ei ! guns du ons nimmer een vrolijker werk,
Dan steeds di te voeren ter killige kerk ?
Ei ! kennen we nimmer de vreugden des bals :
Te tripplen, te dansen mazurka en wals ? —

We zijn, lieve Rika, wij, de oorekens dijn :
En schoonere telt men er niet bij 't dozijn !
We hebben, al klinken ze treffend en schoon,
Al meer dan genoeg nu van preêk en sermoon !
Ei ! geef ons te hooren, en toef niet te lang,
Der woorden van liefde den hemelschen klank ! —

We zijn, lieve Rika, de handekens dijn :
Zoo netjens, zoo poezlig geene andere er zijn !
Ei ! blijft ons niets beters te voelen bewaard,
Dan 't « Hemelsche Palmhof » of iets van dien aard ?
Ei ! drukken we nimmer, al trillende gansch,
De zachttegendrukkende handen eens mans ? —

We zijn, lieve Rika, de lippekens dijn :
Zoo rozig, zoo blozig als louter robijn!
Gebedekens preevlen verveelt op den duur,
En bluscht niet het steeds in ons brandende vuur!
Ei! wordt ons dan nimmer de wellust gejongd,
Te kussen eens jongelings kussenden mond?

1859.

Op 't Nieuwjaarsbal.

Het was op zeekren nieuwjaarsnacht,
Dat ik u zag voor 't eerste maal.
De dansmuziek riep toovrend zacht
De paren naar de weidsche zaal.
Ik zag u, en ik voelde mij
Verleid om meê te doen als zij;
En, een, twee, drij! daar vloog ik al
Met u ten dans, op 't nieuwjaarsbal!

Gij leundet zacht op mijnen arm,
En zaagt mij zoo liefstallig aan!

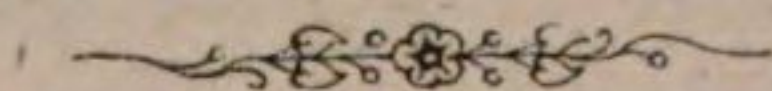
Mijn hert, dat klopte toen zoo warm,
Zoo innig was ik aangedaan !
De Liefde had me al vastgeklist,
Maar 'k deed of ik van niets en wist ;
En dom zag ik er uit en mal,
Niet waar, melieve, op 't nieuwjaarsbal ?

De klok zei : twelf. Viool en bas
En trommel zwegen altegaâr ;
En 'k zag hoe elk zijn meisjes ras
Omhelsde en wenschte : een zalig jaar !
Nu dreef het angstzweet eerst voor goed
Mij 't voorhoofd af, maar 'k vatte moed,
En zei, daar ik een zoentjen stal :
Zoo wil de mode op 't nieuwjaarsbal !

Dat zoentjen gaf den gracieslag
Aan mijne schoolsche schuchterheid —
Aan 't vrije jongensleven, ach !
Had ik aldra vaarwel gezeid !
Ik slurpte 't zoete gif der min,
Met vollen teug, den boezem in ;
Ik zelf behaagde u, bij geval,
En 't jawoord suisde op 't nieuwjaarsbal.

Sinds wenschte ik u, nooit vrijensmoê,
Reeds tweemaal, met 'nen liefdezoen,
Een zalig nieuwjaar, maar ik doe
Het vrij wat beter nu dan toen.
Och, zoo maar alles gaat naar wensch,
Dan ben ik een gelukkig mensch;
Dan zoen ik u, mijn lief, mijn al,
Als man op 't naaste nieuwjaarsbal!

1856.

't Gordijntjen.

't Gordijntjen wordt daarboven
Van 't venster weggeschoven,
En door de heldre ruit
Blinkt Miekens hoofdjen uit.

Ze heeft me in 't oog gekregen,
En lacht en knikt mij tegen...
Zoo slaat dan op den duur
Toch eens het liefdesuur?...

Neen ! mij niet geldt haar blikken,
Haar lachen noch haar knikken :
Ze groet eene oude nicht —
Ach, doe 't gordijntjen dicht !

1859.

Hare laatste Woorden.

Verbittert mij door uw verdriet
Het droeve stervensuur toch niet.
Ik bid er om : hebt mededoogen.
Och, spaart mij elke nieuwe smart...
Verbergt die tranen voor mijne oogen —
Zij breken mijn gefolterd hert.

Gij weet het, en ik zeg het weêr :
Ik minde u steeds zoo trouw en teêr !
Ik hing aan u met ziel en zinnen.
Op uwe liefde was ik trotsch —
En nu, wat zult gij nu beginnen?...
Ik sterf : het is de wille Gods.

'k Ben twee-en-twintig jaren oud ;
Al wat mij tegenblonk was goud ;
En sterven moet ik, u verlaten...
Ik voel het : 't is met mij gedaan ;
En geene beden zullen baten —
Daar grijnst alreeds de dood mij aan.

Maar weent niet, neen ! die tranen weg,
Nu ik mijn hoofd te rusten leg,
Om 't nooit op aard weêr optelichten.
Ga ik u voor naar blijder sfeer,
Het denkbeeld moge uw leed verlichten :
Daarboven zien we elkander weêr. —

En zachtjens neigde zij het hoofd ;
Haars levens lamp was uitgedoofd.
De ziele was ten hemel henen...
Zoo stierf de zoete lieve mijn —
Mijn hert was vol, ik viel aan 't weenen,
Ik kon haar niet gehoorzaam zijn.

1856.

Eene Aalmoes! (1)

ZANGWIJZE: Ik wilde u zien, ik zag u weêr.
(LOISA PUGET.)

In onze weelderige stad
Werd nooit een bedelaar verstooten,
Bleef nooit de hand voor hem gesloten,
Die ondersteuning noodig had.
Weêr vragen wij u, vol vertrouwen,
Voor hen die wreede ellende grieft :
O goede heeren, lieve vrouwen,
Eene aalmoes, als het u beliest!

Wij zijn immers allen broeders,
Kinders van den zelfden God:
Ach, verzacht der arme moeders
En der weezen bitter lot!

Acht huisgezinnen treuren thans :
Zij hebben hunnen steun verloren.

(1) Geschreven ten voordeele der nagelatene betrekkingen der verongelukten bij de instorting des entrepots van Antwerpen (28 Oct. 1857).

De weeklacht kunnen wij niet hooren,
De smert begrijpen wij toch gansch.
Hier is 't een zoon, en daar een vader,
Wiens leêge plaats de nood vervangt...
O komt dan met uwe aalmoes nader,
Gij, die den hemel schatten dankt.

Wij zijn immers allen broeders,
Kinders van den zelfden God:
Ach, verzacht der arme moeders
En der weezen bitter lot!

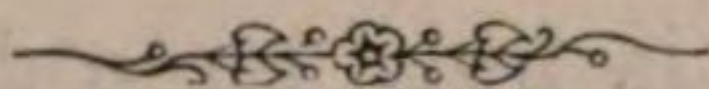
Daar is de gure winter weêr;
De noordewind blaast fel en felder.
Geen brood in huis, en in den kelder
En zijn er geene kolen meer!
Om eten smeeken de arme kleenen,
De moeder ziet hen aan en schreit...
Gij zult die vrouw niet laten weenen,
Gij, engel Gods, Liefdadigheid!

Wij zijn immers allen broeders,
Kinders van den zelfden God:
Ach, verzacht der arme moeders
En der weezen bitter lot!

Eene aalmoes in des Heeren naam
Gegeven — dat toch zegt de rede —
Is meer dan litanie en bede
Den Heiland zoet en aangenaam.
Welaan dan, brave christne zielen,
Geeft iets van uwen overvloed,
En de arme zal vóór 't altaar knielen,
En God zal weten wat gij doet.

Wij zijn immers allen broeders,
Kinders van den zelfden God :
Ach, verzacht der arme moeders
En der weezen bitter lot !

1857.

Op een Doodsbeeldeken.

—

Rustig slapen de lijken
In der aarde killen schoot,
Tot steen geworden, bevrozen
Onder den zoen der dood.

In hunne planken wooning,
Daar liggen zij zoo zacht

Den eeuwigen slaap te slapen,
In des graves donkeren nacht.

Zij kennen er geene zorgen :
De stem der weereld stoort
Er nooit de kalme stilte;
Geene klacht wordt er gehoord.

Zij kennen er geen en morgend-
En geen en avondstond :
Vergetelheid zwaait den staf op
Der dooden akker rond.

Verzonden zijn er de droomen
Van leven, licht en lust;
Maar in het graf, daar heerschen
Liefde, vrede, rust. —

O mensch, het rijk der dooden,
Dat is de weereld zelv' :
Wij treden het leven binnen
Langs het sombere grafgewelf.

Magdalena.

ZANGWIJZE : Il segreto per esser felice.
(ROSSINI)

De schoonste van Israëls schoonen,
Blondlokkig, blauwoogig was ik.
Mij bad hunne liefde te kroonen
Zoo meniger smachtende blik.
Den sluier der maagd liet ik vallen
Voor 't goud dat geboden mij werd.
Mijne armen ontsloot ik voor allen —
Voor niemand ontsloot ik mijn hert.

Zoo werd ik, van jongen en ouden,
Verheerlijkt, aanbeden, vergood.
Mijn eed, waar de dwazen op bouwden,
Was valsch als de kus dien ik bood.
Wie trillend van wellust me aanstaarde,
Las vreugde op mijn lachend gezicht :
Den hemel genoot ik op aarde,
En trotste des Heeren gericht.

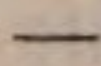
Maar toen mij de Christus, de zoete,
De heiland van Israëls kroost,

Gods leere verkondend, ontmoette,
Toen heb ik gebeefd en gebloosd.
Ik hechtte mij aan zijne schreden,
Tot ik zijnen zegen verwierf;
Ik heb om zijn lijden geleden,
En stond bij zijn kruis toen hij stierf.

1858.

Gezelschapslied.

Al wie in ons gezelschap bromt
En knort bij lied en glas,
Kan stellig braaf zijn, maar hij komt
Bij ons toch niet te pas.

De deur uit!
Zoo zingen we in accoord.
Wij ruimen hem geen plaatsken in,
Maar wijzen hem de poort!

De wijsgeer, door en door geleerd,
Die onze vreugd bekijft,
Wordt ook door ons geacht, vereerd,
Zoo lang hij buiten blijft.

De deur uit !

Zoo zingen we in accoord.

Wij ruimen hem geen plaatsken in,

Maar wijzen hem de poort !

De druiloor, die met zang en wijn

En lieve meisjes spot,

Hij moge een goede burger zijn,

Wij zeggen : hij is zot !

De deur uit !

Zoo zingen we in accoord.

Wij ruimen hem geen plaatsken in,

Maar wijzen hem de poort !

Maar zij die meisjes, wijn en zang

Beminnen boven al,

Begroeten wij, bij glazenklank

En liederengeschal !

De deur op !

Zoo zingen we in accoord.

Wij ruimen hun een plaatsken in,

En feesten met hen voort !

In Maria's Album.

Maria — toen gij de oogen
Ontsloot voor 't levenslicht,
Toen stonden bij uw wiegskén
Drij engelen des hemels,
Met helder aangezicht.

Ik zal — zoo zeide een hunner,
En lachte u minzaam toe —
Dijn lichaam rijk versieren:
Geen meisjes zal er wezen
Zoo lief en schoon als du. —

En ik — zoo voegde de andre
Er stil en plechtig bij —
Ik wil dat dijne ziele
Te huizen in dat lichaam
Steeds overweerdig zij. —

En ik zal in dijn herte
Het heilig dichtervuur

Ontsteken — sprak de derde —
De liefde tot het grootsche
En schoone der natuur. —

Wie twijfelt of des drijtals
Voorspelling waarheid werd?
Zoo lief-schoon is uw lichaam,
Zoo edel uwe ziele,
Zoo dichterlijk uw hert!

1856.

Een is genoeg.

Muziek van ALFONS JANSSENS.

Kom, zei Pieter, 'k wil het wagen,
En hij trad bij Roosken in.
't Meisjen stond geheel verslagen;
Maar hij sprak zoo zoet van min! —
'k Wil u wel gehoor verleenen,
Sprak ze, schijnbaar koud en koel;
Maar ik bied u geenen stoel,
Want ik heb er enkel eenen... —
Och! zei Pieter, en hij loeg:
Een voor beiden is genoeg!

Eer ze een woordjen verder spraken,
Langde hij uit zijne tesch,
Zeggend : ziet, dat zal u smaken,
Eene goedgevulde flesch. —

Wijn ? zoo sprak ze ; nu, 't is zeker,
Dat ge 't vrijen wel verstaat ;
Echter weet ik geenen raad,
Want ik heb maar eenen beker... —
Och ! zei Pieter, en hij loeg :
Een voor beiden is genoeg !

't Drinken loste beider tongen ;
Maar het werd allengskens laat.
Roosken, zeide op eens de jongen,
Jaagt me nu toch niet op straat ! —
Wat bestaat ge mij te zeggen !
Riep het meisje, gansch ontzet,
Ik heb maar een enkel bed,
En waar zoude ik u dan leggen?... —
Och ! zei Pieter, en hij loeg :
Een voor beiden is genoeg !

Voor drij Weezen.

ZANGWIJZE : Petit enfant, j'aimais d'un amour tendre
(ARNAUD.)

Niet waar, er vloeide een traan langs uwe wangen,
Toen gij die koets, die onze dooden draagt,
Twee kisten, met zwart laken droef omhangen,
Twee lijken — man en vrouw — wegvoeren zaagt?
Gij zuchtte om 't lot der ouderlooze kleenen,
En drukte uwe eigne kindren aan uw hert;
En zoudt gij thans niet uwe hulp verleen
Ter leniging dier dubbel bittre smert?

Geeft wat gij kunt geven,
Kleine of groote munt;
't Is al om het even,
Als het hert ze gunt.
't Offer dat gij brengt,
De aalmoes die gij schenkt,
Lieven, geeft de Heer
U tiendubbel weêr!

Bedenkt eens hoe dien vader en dier moeder
Het stervensuur moet schriklijk zijn geweest,

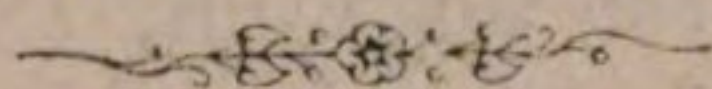
Toen zij hun kroost, beroofd van steun en hoeder,
Alleen op aarde, aanschouwden in den geest!
Is 't immer droef van hier te moeten scheiden,
't Is dubbel droef bij zulk een wreed gedacht.
Niet waar, uw hert welt op van medelijden,
En weêrklank vindt der arme weezen klacht?

Geeft wat gij kunt geven,
Kleine of groote munt ;
't Is al om het even,
Als het hert ze gunt.
't Offer dat gij brengt,
De aalmoes die gij schenkt,
Lieven, geeft de Heer
U tiendubbel weér !

Ze zeggen dat de zoete onnoozle bede
Der kinderen zoo veel bij God vermag!
Eene aalmoes dan ! De weezen bidden mede
Voor wie hun gaf en bijstond elken dag.
Eene aalmoes voor die arme kleine schapen !
Liefdadig zijn is 's Heeren hoogste wet.
Geeft, en van nacht zult gij veel zachter slapen :
Eene englenrei zal zweven rond uw bed.

Geeft wat gij kunt geven,
Kleine of groote munt ;
't Is al om het even,
Als het hert ze gunt.
't Offer dat gij brengt,
De aalmoes die gij schenkt,
Lieven, geeft de Heer
U tiendubbel weêr !

1859.

Mahomets Hemel.

—

Ik heb den Koran nooit gelezen,
Maar iemand heeft mij uitgelegd
Al wat hij van den hemel zegt —
En, ja, Mahometaan te wezen,
Dat is toch waarlijk niet zoo slecht !

Een hemel waar ze wierook branden
En psalmen zingen in 't latijn —
Hoe heerlijk die den Christen schijn',
Doet mij volstrekt niet watertanden,
En moet al sel vervelend zijn !

Maar 't paradijs der Ottomannen,
Dat is een hemel die mij gaat !
Daar wordt gelachen en gepraat,
Daar drinkt men wijn uit goudne kannen,
En vrijt en mint men, vroeg en laat !

De houris — 'k mag er niet op peinzen...
Het vleesch, vooral het mijne, is zwak,
En Satanas valt ook niet mak ! —
Die Mahomet, dat 's niet te ontveinzen,
Was toch een man waar geest in stak !

1859.

De Kunst der Minne.

—

't Is mij zoo duister als latijn,
Hoe 't andre jongens overleggen
Om steeds wat nieuws te kunnen zeggen ,
Als zij bij hunne lieven zijn.
Soms zit ik bij mijne uitverkoren',
Tot beider groote hindernis,
Van schaamte rood tot achter de ooren,
Omtrent zoo spraakloos als een visch !

In de eerste weken gaat het goed :
Dan weet men alles klaar te spinnen.
Men conjugueert het werkwoord « minnen »
En vindt die spraakkunst-oefning zoet.
Ruim is er pratenstof voorhanden,
Maar dra toch is men uitgepraat,
En zit dan, met den mond vol tanden,
Te kijken op elkaârs gelaat.

Nu, 't spreekwoord zegt : wie zoekt, die vindt :
Ik heb gezocht en ook gevonden,
En wil mijn middel hier verkonden,
Tot nut van al wie vrijt en mint.
Doodsimpel is 't en toch heel schrander :
Men doe een reisj' of hou' zich krank —
En komt men later bij elkander,
Dan is 't koekoek, de zelfde zang !

Ik heb dat dikwijls zoo gedaan,
Ben weken lang soms weggebleven ;
En keerde ik — och ! dan was 't een leven !
't Begon weêr van de meet af aan.

Het vrijen scheen mij zoo veel jonger,
En juist daardoor wel eens zoo zoet!
De liefde — onthoudt dit — leeft van honger,
En sterft van etensovervloed.

1859.

De Herbergzangster.

ZANGWIJZE : Ne parle pas, Rose, e t'en supplie.
(A. MAILLART.)

Maria komt. — Daar is ze! juichen allen.
Al groetend stapt ze voort met zachten tred.
Ust! stilte nu! — De kaarten zijn gevallen;
Geen teerling rolt; er wordt geen stoel verzet;
Er loopt geen knecht met glazen heên en weder;
De dikke baas zwijgt achter zijnen toog;
De meid haar lief zit zelfs al luistrend neder.
De gansche zaal is enkel oor en oog.

De vingers laat ze langs de snaren glijden
Der harpe, waar haar schouder tegen rust.
Nu spreekt haar lied van innig zielelijden,
Dan van de hoop, die allen kommer sust.

Maar 't liefste hoort men haar van minne zingen :
Een glimlach speelt er dan om haren mond,
En stralen vuurs ziet m' uit hare oogen springen...
En bravo ! galmt het driftig in het rond.

't Is dat ze mint ! Maar wien toch ? Dat te weten
Beproefde om niet zoo menig jongeling.
Ach ! mochte zij met hem gelukkig heeten,
Als hij haar schenkt den goudnen huwlijksring !
Want, zingt ze schoon, ze is deugdzaam daarenboven ;
En de arme vrouw, die hare moeder is,
Mag God den Heer om 't lieve meisjes loven,
Dat haar behoedt voor armoede en gemis.

Nu gaat ze rond om 't loon voor hare zangen,
Beschaamd, als waar 't eene aalmoes dat ze vraagt.
Wie zou haar met een stuursch gezicht ontvangen ?
Ze krijgt veel meer dan zij te hopen waagt.
Weêr worden kaart en teerling opgenomen ;
Er wordt gepraat en aan den toog gevrijd. —
Intusschen is Maria t' huis gekomen,
Waar moeder zegt : wat braaf kind dat ge zijt !

Pater Adriaan.

De Satan was van eerst af aan
Een slimme vos in 't menschenfoppen!
Hoe menig jong en flink gezelschap
Ligt thans, al brandend in de hel,
Zijn leed knarstandend te verkroppen!
God weet hoe 't met den brave ging,
Van wien ik u dees liedjen zing!
Dien armen dwaas!
Helaas! Helaas!

Opdat de heilige Moedermaagd
Op zijne reis hem mochte zegenen,
Beloofde hij haar, de eerste drij
Rampzaalge bedelaars die hij
Op zijne bane zou bejegenen,
Te helpen naar des Heeren woord.
Maar Satan had hem afgehoord...
Dien armen dwaas!
Helaas! Helaas!

— 'k Ben vader, och! en heb geen brood...
Zoudt gij mij niet eene aalmoes geven?
Schenkt mij dat kleine zilveren kruis;
Dan koop ik eten, en te huis
Houd ik de kleintjens in het leven... —
De pater gaf 't en ging gerust,
Der nare toekomst onbewust.
Die arme dwaas!
Helaas! Helaas!

— Door kroost en magen, in dit woud,
Met mijne bittre smert, verlaten,
Kruipt smeekend de leproos tot hier :
O geeft mij uwen schapulier;
Wellicht zal 't aan mijn lijden baten... —
De vrome pater neigde 't oor,
Gaf 't heiligdom en trok weêr door.
Die arme dwaas!
Helaas! Helaas!

Thans staat een beeldschoon meisje daar...
Ze is moedernaakt! Verleidend blikte ze
Maria's dienaar in 't gezicht...
Ontvluchten! God! hem bindt zijn plicht.

— 'nen Kus, o pater lief! — zoo snikt ze.
Hij nadert — drukt de malsche koôn...,
Wee! 't was de Satan in persoon!
Och, arme dwaas!
Helaas! Helaas!

Sinds werd de pater niet gezien.
Verdwenen op des duivels vlerken,
Bezuurt hij in de hel zijn kwaad,
En jammert luidkeels, doch te laat:
— Doet dan op aarde al goede werken! —
Soms, op het uur van middernacht,
Ruischt langs den kloostermuur de klacht:
Ik, arme dwaas!
Helaas! Helaas!

1853.

**Bij het graf des kunstschilders
Lodewijk Tielemans.**

—
Alweder heeft eene droeve,
Eene bittere plechtigheid
Naar 't stille, sombere kerkhof
Onze schreden heengeleid.

Alweder vloeien tranen
Langs onze wangen af :
Daar gaapt vóór onze voeten
Een versch gedolven graf.

Wie slaapt er in die lijkkist
Den eeuwigen slaap der doôn?
Eene moeder zegt al kermend :
Mijn teedergeliefde zoon !

Eene jeugdige echtgenote :
Mijn aanbeden gemaal !
De vlaamsche schilderschole :
Mijne hoop op nieuwe praal !

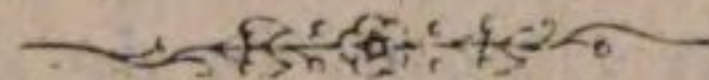
En gij, gij allen antwoordt :
Een broeder, een duurzame vriend ;
Een man in de edele ziele,
In 't goudene hert een kind !

Plengt vrij uwe heetste tranen,
Gij allen, hier, bij de asch
Des dichterlijken kunstnaars,
Die **LODEWIJK TIELEMANS** was.

Rust zacht, betreurde doode,
In den killen schoot der aard;
In onze herten zal heilig
Uw naam worden bewaard.

Den man, die waarlijk groot was
Op het roemvolle kunstgebied,
Zal 't vaderland weten te schatten,
't Vergeet zijne kinderen niet.

1856.

Anne-Mieken.

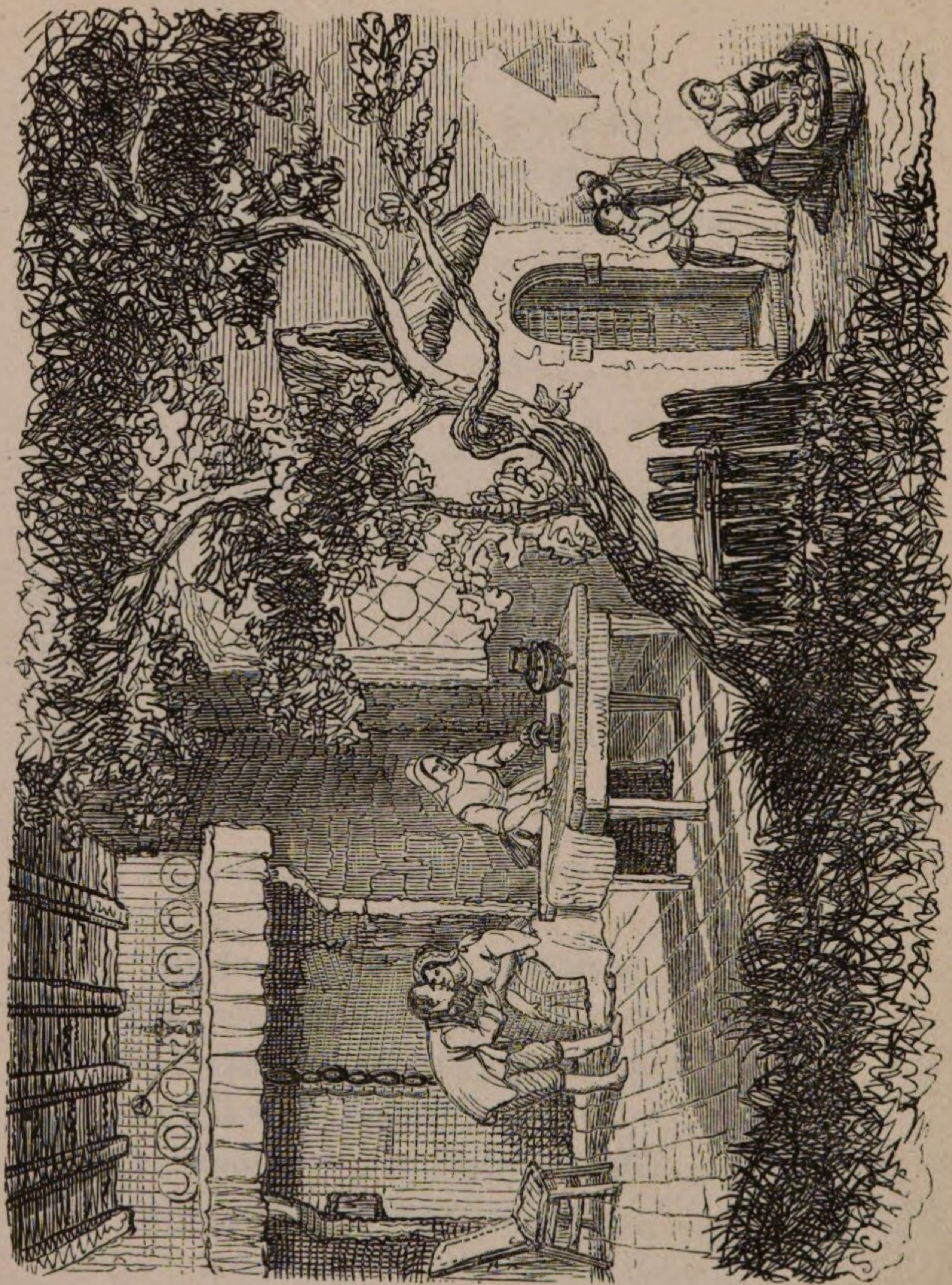
Anne-Mieken, zoû het waarheid wezen,
Wat mij heimlijk toegefluisterd werd !
Zijt gij minder zedig dan voordezen,
Knaagt de worm des hoogmoeds aan uw hert ?
Heeft de brave, u al te vroeg onttrokken,
Uwe moeder u vergeefs gezeid :
Kind, behoudt met uwe holleblokken,
Uwe zoete onnoozelheid ?

Sinds die hoop jufvrouwen en mijnbeeren
Met de kermis kwam naar hier gestroomd,

Is 't van hoeden, shawls en zijdne kleêren,
Is 't van pracht en weelde, dat gij droomt.
Wist een pronker uw gemoed te schokken,
Heeft u zijne hoofsche taal verleid?
Kind, behoudt met uwe holleblokken,
Uwe zoete onnoozelheid ?

Hem te volgen is nu al uw streven,
En uwe eer niet meer uw grootste schat.
En gij wilt — zoo zegt men — ons begeven,
Wilt fortuin gaan zoeken in de stad.
Ach ! zoo menige is als gij vertrokken,
Die thans hare dwaling diep beschreit !
Kind, behoudt met uwe holleblokken,
Uwe zoete onnoozelheid.

Neen ! gij zult een eerlijk meisje blijven.
Elk gevoel is niet in u gedooft.
En gij zult de misdaad niet bedrijven,
Schand te laden op uws vaders hoofd.
Ach ! de brave, u al te vroeg onttrokken,
Heeft zoo dikwijls, kozend, u gezeid :
Kind, behoudt met uwe holleblokken
Uwe zoete onnoozelheid !

Eene kleine Zonde.

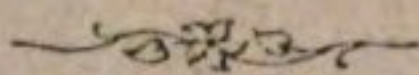
Wij zitten soms — mijn lief en ik —
Heele avondstonden naast elkander,
En praten over 't een en 't ander,
Doch schuwen trouw elkanders blik;
Want moeder, die, ondanks mijn fleemen,
Volstrekt niet weten wil van mij,
Zoû met te veel verdriet vernemen,
Dat ik met hare dochter vrij.

Zoo lang ons moeder hoort en ziet,
Gewagen wij van niemedallen,
En zitten schuldeloos te mallen,
En praten over liefde niet.
Maar nauwlijks wendt zij de Argusoogen,
Of beide monden staan gereed :
Het stoute misdrijf is geplogen,
Ik heb het zoete kusjen beet!

Wel poogde ik soms — want ieder weet,
Dat ik niet houd van menschenfoppen —

Die liefde uit mijne ziel te... kloppen,
Zoo als het stof al uit mijn kleed!
Zoo schoon is echter mijne blonde,
Zoo geerne ziet ze mij vooral,
Dat ik de lieve kleine zonde
Zoo lang ik kan bedrijven zal.

1858.

Nieuwsgierig Liesken.

ZANGWIJZE : Mein Herr Maler, will er wohl
All' uns conterfeien ?

Liesken heet ik : vijftien jaar
Werd ik dezer dagen.
Onze jongens altegaâr
Willen mij behagen.
Vrijen? 'k weet het wel niet fijn,
Maar dat schijnt toch zoet te zijn!
Zie, daar moet mij Steven
Uitleg over geven.

Als ik in den spiegel kijk —
Och! men mag het weten —

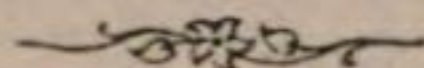
Geef ik allen groot gelijk,
Die mij beeldschoon heeten;
En ik voel ik weet niet wat,
Dat mij aan het herte vat...
Zie, daar moet mij Steven
Uitleg over geven.

Gistren avond had ik mij
In den hof versteken,
En daar zag ik Pieter blij
Met ons Trientjen spreken.
Wat hij zeide, weet ik niet,
Maar het deed haar geen verdriet...
Zie, daar moet mij Steven
Uitleg over geven.

Beï zijne armen hield hij rond
Haren hals gevouwen,
Kuste beurtlings wang en mond,
Zonder optehoûen...
Zoû dat urenlang gezoen
Mooglijk ook genoegen doen?
Zie, daar moet mij Steven
Uitleg over geven.

Jammer dat me moeder juist
Binnen riep voor 't eten;
Wat er verder werd bekuischt,
Kreeg ik niet te weten.
Maar ik vraag 't u eens, hoe dom!
Trientjen weende 's nachts er om!
Zie, daar moet mij Steven
Uitleg over geven.

1854.

Het eerlijke Werkmeisjen.

ZANGWIJZE : Dads voort, onnoozel kind.
(WITTOCK.)

Mariekens ouders waren
Bij onzen lieven Heer.
Zij telde vijftien jaren
En drij, vier maanden meer.
Zij had verwant noch broeder
Tot leidsman harer jeugd;
Maar de erfnis harer moeder,
Haar schild was hare deugd.

Doodarm was 't jonge meisjen,
Ja, dikwijls zonder brood;
Maar niet een enkel reisjen
Kloeg ze iemand haren nood.
Op haren zolder werkte
Marieken goed en rap,
Want haren moed versterkte
De hoop op beterschap.

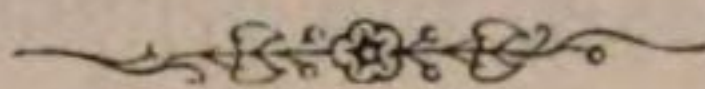
Zij mocht van schoonheid spreken,
Maar deed het stellig nooit.
Haar kleed was glad gestreken,
Haar mutsken fijn geplooid.
Men zag dat, en al leide
Zij 't geenszins daar naar aan,
Zoo menig heerken zeide:
Dat ding, dat zou mij gaan!

Men sprak, met wulpsche blikken,
Van trouwe en kuische min;
Men spande duizend strikken,
Doch kreeg er haar niet in.
Marieken wou niet wezen,
Wat zoo vele andren zijn...

En alle menschen prezen
Het eerlijk maagdelijn.

Men noemde haar de peerel,
't Sieraad van haren stand;
En toen een brave keerel
Verkreeg haar hert en hand,
Riep, bij het bruilofthouen,
Zoo menig vader uit :
Mijn zoon, ziet, gij moogt trouwen,
Maar — kiest u zulke bruid !

1859.

Wanneer ge mij beziet !

ZANGWIJZE : Och! meisjes, aardig meisjes!
(J. HOUBEN.)

Me koestren in de stralen
Der goudne lentezon;
Den eersten prijs behalen
Bij 't schieten naar de ton;
Met boerenmeiden dansen
En tuimlen over 't gras;

Me met den rook omkransen
Van echten Varinas —

Dat al, regtuit gesproken,
Haalt bij den wellust niet,
Dien gij verwekt, Catoken,
Wanneer ge mij beziet !

De vogels hooren kwelen
Van minnevreugd of pijn ;
Den vrienden poetsen spelen,
Die fijn en geestig zijn ;
Al zingende vergeten
De kwaal, waaraan ik lij' ;
Gestoofde koolen eten
Met rundsche worst erbij —

Dat al, regtuit gesproken,
Haalt bij den wellust niet,
Dien gij verwekt, Catoken,
Wanneer ge mij beziet.

De bloemekens zien drinken
Des dauws verfrisschend nat ;

Den beiaard hooren klinken ,
Als 't feest is in de stad ;
Een maagdelijn betrappen
In Evas kuisch gewaad ;
Mijn leger binnenstappen,
Als 't uur der spookten slaat —

Dat al, regtuit gesproken,
Haalt bij den wellust niet,
Dien gij verwekt, Catoken,
Wanneer ge mij beziet.

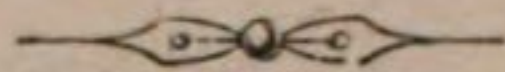
De spin in hare webben
Zien dartlen op en neêr ;
'nen Regenscherrem hebben
Bij ditochtig weêr ;
Onchristne wijnen proeven,
't Is eender waar van daan ;
Bij 't kaartspel al de troeven
Met kracht op tafel slaan —

Dat al, regtuit gesproken,
Haalt bij den wellust niet,
Dien gij verwekt, Catoken,
Wanneer ge mij beziet.

Me zondags laten scheeren
Met blinkend engelsch staal;
Soldaten zien marcheren
Met hunnen generaal;
Uit enge leerzen springen
In sloffen wijd en breed;
En duizend andre dingen,
Die 'k in der haast vergeet —

Dat al, regtuit gesproken,
Haalt bij den wellust niet,
Dien gij verwekt, Catoken,
Wanneer ge mij bezieet.

1859.

Aan Melanie.

—

Morgen is voor u, melieve,
Wederom een schoone dag;
Morgen groet de lentezon u
Met 'nen liefderijkren lach.
Laat dan klinken stem en snaar:
Morgen zijt ge twintig jaar.

Morgen dankt, vóór 't outer knielend,
Uwe vrome moeder blij,
Dat haar huwlijk werd gezegend
Met 'nen engel zoo als gij.
Dankend kniel ik nevens haar :
Morgen zijt ge twintig jaar.

Morgen komen uwe zusters,
Uwer goedigheid ten loon,
U der lente schatten bieden,
Lief als gij, doch niet zoo schoon.
'k Bied u ook een bloemenpaar :
Morgen zijt ge twintig jaar.

Godes zegen voere uw schuitjen
Veilig door der weereld stroom.
Och ! zoo 't leven slechts een droom is,
Zij 't u, dierbre, een guldne droom !
Blijve uw hemel blauw en klaar,
Zoo als op uw twintigst jaar !

Zoo zoet is de Vreugd !

ZANGWIJZE : Vrouw Venus' zoontjen, van Bacchus beschonken.
(GRÉTRY.)

Ziet me dat wijntjen eens flonkerend blozen,
Hoort me dat schaterend babbelen naar !
Liedekens galmen en lievekens kozen —
Vrienden, wat zijn we toch goed bij elkaâr !
Nu we zoo zalig en wel zijn gezeten,
Mag er ook niemand van henengaan weten !
 Neen ! neen ! zoo kort is de jeugd
 En zoo zoet is de vreugd !

Dwars door het haar als ons hoofd zal gegroeid zijn,
Of als we grijskoppen heeten, o wee !
Zal in den ziekstoel ons lichaam geboeid zijn,
Zal ons niets smaken dan koffij en thee.
Neemt ze dan op, de gevulde bokalen !
Laat toch, in Gods naam, den wijn niet verschalen !
 Drinkt ! drinkt ! zoo kort is de jeugd
 En zoo zoet is de vreugd !

Zonder dat we iets ervan voelen of weten
Komen de jaren zoo stillekens aan ;

Net als de rest zal de stem eens versleten,
Zal het met zingen voor goed zijn gedaan.
Dan zal het tijd zijn en plicht om te zwijgen:
Nu kan een lied nog den boezem ontstijgen!

Zingt! zingt! zoo kort is de jeugd
En zoo zoet is de vreugd!

Allen nog zijn we in de lente des levens,
Nog is volop te genieten ons deel.
Meisjens beminnen we vurig, en tevens
Houden van ons ook de lievekens veel!
Vrijen en minnen we dan eer we te oud zijn!
Kozen en kussen we dan eer we koud zijn!

Kust! kust! zoo kort is de jeugd
En zoo zoet is de vreugd!

1859.

Duitschers en Vlamingen.

ZANGWIJZE : Wohlauf, Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd!

« Zoo ver strekt het land der Germanen zich uit, »
Zingt Arndt, « als er duitsch wordt gesproken. »
Het neêr- is als 't hoogduitsch van 't dietsch eene spruit:
Geen band tusschen ons is verbroken.

Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm :
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam !

Wij beiden zijn kindren des zelfden gezins,
Wij beiden zijn zoons ééner moeder,
En heeten elkander, trots koning en prins,
In 't hoog- en in 't nederduitsch : broeder !
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm :
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam !

Wij, Vlamingen, neigen het luisterend oor,
Waar duitsche melodiën toonen ;
Blij stemmen wij mede in 't gemoedelijk koor
Van Hermans blondlokkige zonen.
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm :
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam !

Waar duitsche gezellen aan 't jubelen zijn,
Daar zal 't er aan vlaamsche niet falen !
Daar lescht onzen dorst uw zoet wijntjen, o Rhijn !
Waarbij geen champagner kan halen.
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm :
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam !

Germaniëns vrouwen, zoo trouw en zoo kuisch,
Doen ook onze liefdedrift rijzen:
De Vlaming weet, even als Beier en Pruis,
Naar weerde de schoonheid te prijzen.
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm:
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam!

Maar wat ons nog meer, ja nog duizendmaal meer,
Aan 't hert ligt en schaatrend doet juichen,
Germaniën, is uwe grootheid, uwe eer!
Wij allen zijn hier, die 't getuigen.
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm:
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam!

Waar Schiller gevierd wordt is 't ons naar den zin;
Daar vieren wij mede, vol blijheid;
En stellen met u zijne liederen in
Van broedermin, eendracht en vrijheid!
Stambroeders zijn Duitschers en Vlamingen saâm:
Wij ook zijn Germanen, en fier op dien naam!

GEZONGEN OP HET SCHILLERSFEEST TE ANTWERPEN.

10 NOVEMBER 1859.

INHOUD.

Te laat	7
De Blonde	9
De Roos is eene schoone Bloeme	10
De Boodschap	11
Een Albumversken.	12
De Ring	13
Zoo gaat de Weereld	14
Aan Liza.	16
Ik min u nog	17
De tweede Vader	19
Ware ik Sultan.	21
Zoo gij mijn Lief wilt zijn	22
Even als verleden Jaar	24
Leelijk Lotjen	25
Moeder	27

Ware ik niet zoo bang!	28
Van den ouden Koning	29
Toen ik u mijne Min verklaarde	30
Ik zwoer wel eenen Keer of tien	31
't Zoû zeker dwaas gehandeld wezen	32
Nieuwe Bezems keeren goed	33
Julia	35
Schoon Liesken.	36
De Pijp	38
Verleidende Stemmen.	39
Op 't Nieuwjaarsbal	41
't Gordijntjen	43
Hare laatste Woorden.	44
Eene Aalmoes!	46
Op een Doodsbeeldeken	48
Magdalena	50
Gezelschapslied.	51
In Maria's Album	53
Een is genoeg	54
Voor drij Weezen	56
Mahomets Hemel	58
De Kunst der Minne	59
De Herbergzangster	61

Pater Adriaan	63
Bij 't Graf des Kunstschilders Lodewijk Tielemans	65
Anne-Mieken	67
Eene kleine Zonde	69
Nieuwsgierig Liesken	70
Het eerlijke Werkmeisje	72
Wanneer ge mij bezieet!	74
Aan Melanie	77
Zoo zoet is de Vreugd!	79
Duitschers en Vlamingen.	80

EINDE.

De Cort, Frans,

Liederen

Bd.: II

Antwerpen 1859

P.o.rel. 5775-2

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10037661-6